

andre Ting, der ere fremførte, noget, som der vil kunne forhandles om i Udvalget.

Byriell-Jensen: Det er paaskønnelsesværdigt, at det foreliggende Forslag er kommet frem; der har længe været Trang til en saadan Lov. Der er imidlertid enkelte Ting i Forslaget, som jeg mener bør ændres.

Jeg skal lige nævne noget i den første Paragraf. Jeg skal indrømme, at der sker ingen Skade ved, at det bliver staaende, men det forekommer mig overflødig, naar der staar: „eller saadanne Husdyrs levende Afkom.“ Hvis det nemlig bliver slettet kan ingen være i Tvivl om, til hvilken af de forskellige Afdelinger af Husdyr Afkommet skal henregnes. Der sker ingen Skade ved, at det staar der, men det er efter min Mening overflødig.

Derimod mener jeg, at der i § 4 er virkelig Trang til en Ændring, ellers bliver der sikkert i alt Fald mange Tilfælde, hvor man ikke naar til en Afgørelse ved en saadan Voldgiftsdomstol. Naar man ved Handelens Afslutning er bleven enig om, at Parterne skulle bøje sig for en Voldgiftskendelse, har hver af de stridende Parter efter den Lov, som vi nu her ere i Færd med at lave, Ret til at udnævne en Voldgiftsmand, og det ligger da nær at tænke, at hver af Parterne vil udnævne netop den Mand, som vedkommende mener i særlig Grad vil varetage hans Interesser. Kunne de to Mænd saa ikke enes, kunne de tilkalde en Opmand, og jeg tænker mig da en Opmand, som de to enes om at tilkalde, og hvis de ikke kunne enes derom, er der jo en anden Myndighed, som skal afgøre, hvem der skal være Opmand. Jeg tænker mig, at en saadan Opmand vilde staa noget mere selvstændig og uafhængig af de stridende Parter end de Voldgiftsmænd, som hver af Parterne har udnævnt. Jeg mener derfor, at naar der indtræffer Tilfælde, hvor det ikke er muligt for Voldgiftsmændene at naa til Enighed, og hvor det heller ikke er muligt for den Opmand, der bliver kaldt til, at tilvejebringe Enighed mellem dem, og naar han endvidere mener, at han ikke vil være i Stand til at tiltræde hverken den ene eller den anden Voldgiftsmands Standpunkt, da bør det være saaledes, at Opmandens Afgørelse skal være den, der tages til Følge. Lad os tænke os det Tilfælde, at vi have købt en Hest, og det viser sig, at Hesten ikke svarer til, hvad Meningen var, da Handelen blev afsluttet, at der i den Anledning bliver udnævnt et Par Voldgifts-

mænd, og at den Mand, Sælgeren har udnævnt, erkender, at Hesten virkelig ikke svarer til, hvad Meningen var, da Handelen afsluttedes, men derimod ikke erkender, hvad den anden Parts Voldgiftsmand mener, at der var noget nævneværdigt i Vejen. Han tilbyder derfor at ville give for Eks. 25 Kr., men den anden holder skarpt fast paa 200 Kr. Hvis man nu tænker sig, at Opmanden har den bestemte Mening efter de Oplysninger, han har faaet fra begge Sider, at 200 Kr. er for meget, men 25 Kr. for lidt, og at derimod 100 Kr. vilde være passende, saa faa vi jo ingen rigtig Afgørelse, hvis han absolut skal, imod hvad han er overbevist om er rigtigt, slutte sig til den ene Part for at tilvejebringe et Flertal. Jeg mener, at i saadanne Tilfælde havde man netop Brug for en Bestemmelse om, at Opmanden skulde træffe den endelige Afgørelse. Hvis der til § 4 blev føjet en saadan Bestemmelse: „Kan Opmanden ikke skaffe Enighed til Veje mellem Voldgiftsmændene, maa han træffe en selvstændig Afgørelse, som da er gældende“, saa vidste man, hvad man havde at rette sig efter, saa kunde der ikke opstaa Tvivl om, hvordan Afgørelsen skulde være.

Naar jeg nævner det, er det, fordi jeg ikke staar helt uden Erfaring med Hensyn til den Slags Tvistigheder. Jeg blev for en Række Aar tilbage tilkaldt som Opmand. Det var en større Bondegaard, der blev bortforpagtet, og Ejeren og Forpagteren vare enige om, at hele Besætningen, samtlig Maskiner og Redskaber, Beholdningen af Korn, Indbo, ikke alene Køkkenredskaber o. desl., men ogsaa Borde, Stole, Sofaer, Urer osv. skulde gaa over til Forpagteren, imod at hver af dem udnævnte en Vurderingsmand til at vurdere de Genstande, som Forpagteren skulde overtage. De to Mænd, der saaledes vare udnævnte, henvendte sig til mig om at blive Opmand, og saaledes blev det. Men inden vi kom ret langt hen i Forretningen, viste det sig, at der var truffet Aftale mellem begge Parter om, at Opmandens Opgave maatte være den at slutte sig til den ene af de stridende Parter, men derimod ikke havde Lov til at gaa en Mellemvej. Det var en overordentlig kedelig Situation at staa i, thi Følgen blev, at Voldgiftsmændene i mange Tilfælde rykkede langt til begge Sider fra det, som jeg mente var det rigtige. Nu var der det gode ved en saa omfattende Forretning, hvor der var saa mange Nummere, der skulde vurderes, at der kunde man bøde lidt paa Ulemperne ved